

„ITT BÉKE VÁR” - avagy Zsigmond nap Pásztón

•prilis 25-én immár IV.

alkalommal rendezte meg Pásztó város a múltidőző Zsigmond napot. Ilyenkor a város apraja-nagyja megjelenik az város főterén, és különböző programok által teszik szívesebb az emlékeztetést. Arra gondoltam, miért ne lehetne a Szigetfesztiválon lévő „Lelki betörő” szítrunk mintájára egy kis szítrát felállítani, és általa képviseltetni magunkat ezen a rendezvényen? Ez egy jó missziós kihívást jelentett gyülekezetünk életében.

Já

kapcsolatunk van a helyi Művelődési Ház vezetőjével, a rendezvény főszervezőjével, és amikor emléttünk, a tervünket, ő lehetővé tett biztosságot szíjnkra, hogy részt vegyünk a programon. Mivel ez a nap tulajdonképpen egy központi időző alkalom, megpróbáltuk a programjainkat is ehhez igazítani. Szítrunk a „BÉKE VÁR”-a volt.

Csináltunk ön.

„Városi graffitit”, amire ki-ki rárhatta, hogy mit szeretne látni a városban nemzedékeknek. Lehetett virágot készíteni papírral, hurkapálcákkal. A szirmaira rárhatták, miért hálásak az életben, amiket aztán elültethettek a városkertben”. Nagy sikert aratott a régi időt és a modern kort érintő Chat-fal, amit stíluszerűen „E-chat”-fálnak neveztük el. Itt a városi közszékhelyt szíjnk-tárgy monitorra lehetett rni és látni az asztal másik oldalán elhelyezkedő személy számára. Egy központi lovag központi fenyveszkedésre is volt lehetőség, de aki akart, az spontán rajzolhatott és nézhetett bármilyen

Mindezek

mellett kihelyeztünk egy asztalra egyházi kiadványait, amin keresztül járunk a város cd gazdáira talál. Sokat gondoltunk, hogy az igei gondolatokat hogyan szöhetünk bele a tevékenységünkbe és tarthatunk az emberek előtt. Ekkor jött az ötlet, hogy „közösségi zenekört” juttatjuk el az emberekhez. Április, szíves cédulákra különböző bájtor-tárgy igeverseket nyomtattunk, amiket feltekertünk és csomaggal átküldtünk. Egy kis kosárkájba tettük őket, amit a szíjnkra akasztottunk. Félő, hogy „közösségi zenet...” Később a hatékonyság érdekében kezünkbe vettük a kosárkáját, és bájtor-tottunk az embereket, hogy hűzzanak a tekercekből. Rengeteg embert megszűnttünk ezáltal (pontosan 270 db „szigetkereszt” osztottunk szét): férfiakat, nőket, időseket és fiatalokat, járműveket és szegényeket, még szolgálatot

teljesítő

rendőrt is. Fantasztikus volt látni, hogy az Ige űn magában mekkora hatással tud lenni az emberekre, és milyen mély érzelmeket vált ki belőlük!

Egy

fiatal lányt éppen szerelmi csalás dőrt, és nagyon űrt a bitor-tó idözetnek. Volt egy idős nőni, aki győszolta kőzeli hozzátartozóját, és sző ugyan nem jőtt ki a szőjőin, de az arcőin lecsordulő kőny láttőin űgtőn

tudtuk, hogy az űzenet cőlba őrt. Az egyik rendő a kővetkező megjegyzőst tette

a tőrsőnak: "Hőit igen, ez teljesen igaz!". Egy kőgyermekes anyuka ezt mondta,

miutőin elolvasta a bibliaverset: "Ez volt a legjobb, legcsodőjlatosabb űzenet,

amit kaptam - majd hozzőj tette -, de nem csak a mai napon, hanem egősz őletemben!" Emellett szőmtalanszor hangzott el az emberek űszőőrlő kőszőnetnyilvőn-tőis a kapott "őzenetőrt".

Hőjőisak

vagyunk Istennek őőrt a napőrt, amelyen megtapasztalhattuk, hogy ha elmegyőnk

az emberekhez, és prőbőjünk adni valamit nekik, akkor az Isten őldőjsőjőbő böven

jut a mi szőmunkra is!

ő

Szűcs Csabi